

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant sądowy: Marta Borowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Szymona Dąbrowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 i 22 czerwca 2018 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego:

R. I. (1) (R. I. (1)), syna J. i H. z domu G., urodzonego w dniu (...) we W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Helsingborgu** (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 5398-06, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego dla Skanii i Blekinge z dnia 6 marca 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 200-07, na karę 9 lat pozbawienia wolności za przestępstwo przemytu narkotyków popełnione w dniu 28 listopada 2006 roku, przejętym do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2007 roku sygn. akt III Kop 269/07, przy czym postanowieniem Sadu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 września 2008 r. sygn. akt III Kop 269/07 stwierdzono, że czyny, za które R. I. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 5398-06 wyczerpują dyspozycję z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i stwierdzono, że w związku z tym wyrokiem R. I. (1) został skazany na karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności, której wykonywanie rozpoczął w dniu 9 marca 2007 roku i którą wykonano w całości w dniu 25 listopada 2015 roku;

II. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 2 lutego 2015 roku w sprawie o **sygn. akt III K 239/09**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2015r. sygn. akt II AKa 140/15, za:

a) przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2005 r. do 28 listopada 2006 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2005 r. do 28 listopada 2006 r. na karę 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,

w miejsce których to kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której skazany nie rozpoczął odbywać; natomiast karę grzywny wykonano w części tj. w zakresie 73 stawek dziennych grzywny;

III. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 4 sierpnia 2014 r., w sprawie o **sygn. akt III K 265/10**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2015r., sygn. akt II Aka 70/15, za:

a) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od lutego 2003 r. do 30 czerwca 2004 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

b) przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., popełnione w okresie od czerwca 2004 r. do połowy września 2004 r. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

c) przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od lipca 2004 r. do połowy września 2004 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

d) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od listopada 2005 r. do 13 czerwca 2006 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

w miejsce których to kar jednostkowych wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. przy czym wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat, oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego i nie zarządzono wykonania tej kary, natomiast w dniu 22 lipca 2016 r. wykonano w całości karę grzywny;

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k., art. 92 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 265/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2015r. sygn. akt II AKa 70/15 i **łączy kary jednostkowe grzywny wymierzone skazanemu R. I. (1)** wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **II - sygn. akt III K 239/09** Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2 lutego 2015 roku, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2015r. sygn. akt II AKa 140/15 i **III - sygn. akt III K 265/10** Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 2014 r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2015r. sygn. akt II AKa 70/15 i **wymierza skazanemu R. I. (1)** w ich miejsce **karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) zł;**

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej grzywny zalicza skazanemu R. I. (1) wykonaną w całości karę łączną grzywny w sprawie sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz wykonaną w zakresie 73 (siedemdziesięciu trzech) stawek dziennych grzywnę wymierzoną w sprawie sygn. akt III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu, uznając tym samym karę łączną grzywny orzeczoną wobec skazanego wyżej w punkcie 1 wyroku za wykonaną w zakresie 173 (stu siedemdziesięciu trzech) stawek dziennych;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 wyroku - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 a contrario k.k. w zw. z art. 69 § 1 a contrario k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego**

w zakresie kar pozbawienia wolności jednostkowych i łącznych orzeczonych wobec skazanego R. I. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach II i III;

5. na podstawie art. 92a k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego R. I. (1) w zakresie dotyczącym wykonanej w całości kary 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 5398-06**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego dla Skanii i Blekinge z dnia 6 marca 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 200-07, opisanym wyżej w pkt **I**, a przejętym do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2007 roku sygn. akt III Kop 269/07 - z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;

6. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

R. I. (1) wnioskiem z dnia 20 kwietnia 2018 roku (k. 4-5), wniósł o wydanie wyroku łącznego, obejmującego kary wymierzone prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach: B 5398-06 (Sądu Rejonowego w Helsingborgu) przyjętego do wykonania postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. akt III Kop 269/07, III K 239/09 (Sądu Okręgowego w Poznaniu), III K 265/10 (Sądu Okręgowego w Poznaniu), wnosząc o wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym na zasadzie pełnej absorpcji w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności, którą to karę skazany odbył już w całości lub orzeczenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 5 lat z uwzględnieniem jego postawy procesowej i zastosowania wobec niego w sprawach III K 239/09 i III K 265/10 nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 k.k.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że R. I. (1) skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie **o sygn. akt B 5398-06**, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego dla Skanii i Blekinge z dnia 6 marca 2007 r. w sprawie o sygn. akt B 200-07, na karę 9 lat pozbawienia wolności za przestępstwo przemytu narkotyków popełnione w dniu 28 listopada 2006 r., przyjętym do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2007 r. **sygn. akt III Kop 269/07**, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 września 2008 r. sygn. akt III Kop 269/07 stwierdzono, że czyny za które R. I. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt B 5398-06 wyczerpują dyspozycję z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i stwierdzono, że w związku z tym wyrokiem R. I. (1) został skazany na karę 9 lat pozbawienia wolności, której wykonywanie rozpoczął dnia 9 marca 2007 r. i którą wykonano w całości w dniu 25 listopada 2015 r.

II. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. **akt III K 239/09**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2015 r. sygn. akt II Aka 140/15, za:

a) przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2005 r. do 28 listopada 2006 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2005 r. do 28 listopada 2006 r. na karę 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia

wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,

w miejsce których to kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której skazany nie rozpoczął odbywać, natomiast karę grzywny wykonano w części tj. w zakresie 73 stawek dziennych grzywny;

III. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 2014 r. o sygn. akt **III K 265/10** zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2015 r. sygn. akt II Aka 70/15 za:

a) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od lutego 2003 r. do 30 czerwca 2004 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,

b) przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2004 r. do połowy września 2004 r. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,

c) przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od lipca 2004 r. do połowy września 2004 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł,

d) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od listopada 2005 r. do 13 czerwca 2006 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

w miejsce których to kar jednostkowych wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, przy czym wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat, oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego i nie zarządzono wykonania tej kary, natomiast w dniu 22 lipca 2016 r. wykonano w całości karę grzywny.

Skazany R. I. (1), syn J. i H. z d. G., urodził się dnia (...) we W.. Skazany jest bezdzietnym kawalerem. Zamieszkuje wraz z rodzicami w P.. Posiada wykształcenie zawodowe (mechanik pojazdów samochodowych). Obecnie jest zatrudniony na umowę zlecenie w pizzerii jako dostawca pizzy.

Z wywiadu środowiskowego sporządzonego w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez kuratora zawodowego (...) Zespołu Kuratorskiej Służby Sądowej w P. z dnia 13 maja 2018 r. sygn. akt II Wd 147/18/14 wynika, że kurator, który sprawował dozór nad skazanym w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności nie miał zastrzeżeń do zachowania skazanego. Według kuratora, skazany czas wolny spędza głównie w domu, nigdy nie zastano go pod wpływem alkoholu. R. I. (1) stosuje się ściśle do zaleceń kuratora, przestrzega obowiązującego porządku prawnego. Rodzice skazanego oceniają jego postawę jako bardzo dobrą. Ponadto, twierdzą, że w jego zachowaniu zaszła diametralna i pozytywna zmiana w związku z pobytem skazanego w Zakładzie Karnym. Kurator R. I. (1) określił jego aktualny sposób funkcjonowania jako wzorowy i stanowiący przeciwieństwo do jego sposobu funkcjonowania w okresie, gdy popełniał czyny, za które był skazywany w zapadłych wyrokach karnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

##

- wyroki wydane w sprawach: o sygn. B 5398-06 Sądu Rejonowego w Helsingborgu – zawarty w aktach III Kop 269/07 Sądu Okręgowego w Poznaniu, o sygn. akt III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu, o sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu; jak również wyroki sądów odwoławczych zawarte w aktach głównych w/

w spraw, informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 7 - 46, 49-57, 73-104, 105, 112, 113, 114,

- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 109-111,
- wywiad środowiskowy kuratora zawodowego i informacja z policji k. 64-66,
- dane osobo – poznawcze, dane o karalności, opinie, wywiady kuratora, dane o karalności, o wykonaniu kar, a także inne dane dotyczące osoby skazanego i jego zachowania, stanu zdrowia zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnaturach: III K 239/09 oraz III K 265/10, a także III Kop 269/07 oraz wszystkie dokumenty zgromadzone w teczkach III Kd 146/16, III Ko 321/18, III Wp 120/16, III Ko 658/16, III Ko 680/17, III Kd 99/15 oraz zgromadzone w aktach dozoru Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu III D 4/16 oraz w teście dołączonej III Wzaw 70/15 i III D 31/15,
- wniosek i wyjaśnienia skazanego k. 4-5, 117-119.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 - 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 119).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 01 lipca 2015 roku przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 roku z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku. Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mogłyby mieć teoretycznie zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego R. I. (1), ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu uprawomocnił się już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, a mianowicie w dniu 30.12.2015r. – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu sygn. akt II AKa 140/15. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można było rozważać stosowanie przepisów art. 85 i nast. k.k. zarówno w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015r., skoro wszystkie przestępstwa osądzone wskazanymi wyżej wyrokami opisanymi w pkt od I do III popełnione zostały przed 1 lipca 2015r., jednak przepisy art. 85 i nast. k.k. w starym brzmieniu, tj. sprzed 1 lipca 2015r. okazały się względniejsze dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. w niniejszej sprawie, bo umożliwiły wydanie wyroku łącznego odnośnie kary łącznej grzywny w sytuacji, gdy skazany w dacie wydania niniejszego wyroku łącznego miał nie wykonaną w całości jedynie jedną karę grzywny tj. z wyroku w sprawie o sygn. akt III K 239/09 (według zasad obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r. wykonanie w całości kary łącznej grzywny w sprawie III K 265/10 powodowałoby brak warunków do połączenia w ramach wyroku łącznego tej kary z nie wykonaną w całości grzywną orzeczoną w sprawie III K 239/09). Skoro zatem

na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015r. w życie ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego R. I. (1). Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie R. I. (1). Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., a więc względniejsze dla sprawcy okazały się przepisy obowiązujące do 30 czerwca 2015 r., o czym szerzej – w dalszej części uzasadnienia. Zaznaczyć należy jedynie na wstępie, aby przesądzić, że przepisy k.k. obowiązujące do 30 czerwca 2015r. odnośnie zasad orzekania kary łącznej są względniejsze dla skazanego, iż zastosowanie wobec R. I. (1) nowych przepisów tj. obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. powodowałoby, jak wnosił Prokurator we wnioskach końcowych, konieczność połączenia kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy orzeczonej w sprawie III K 239/09 (nie wykonanej dotąd nawet w części) z karą 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sprawie III K 265/10, mimo, iż nie została ona dotąd zarządzona, a to w myśl nowego przepisu i zasady wynikającej z art. 89 § 1 b k.k., co w konsekwencji doprowadziłoby do orzeczenia łącznej kary bezwzględnego pozbawienia wolności według przelicznika z art. 89 § 1b k.k. (przepis ten stanowi bowiem, iż w przypadku łączenia kar pozbawienia wolności bezwzględnych z karami pozbawienia wolności warunkowo zawieszonymi są orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania). Jeżeli zważy się, że połączeniu podlegałyby według nowych przepisów (obowiązujących od 1 lipca 2015r.) w myśl art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 4 k.k. oraz art. 89 § 1 - § 1b k.k. kara łączna 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 239/09 jako nie wykonana dotąd z karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawiania wolności warunkowo zawieszoną orzeczoną w sprawie III K 265/10, to oczywiste jest, że nie byłoby możliwe według zasad z art. 89 § 1 k.k. orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a uwzględniając okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy, wymiar prognozowanej takiej kary łącznej pozbawienia wolności ukształtowany zostałby na zasadzie asperacji, a więc przekraczałby rozmiar pozostałej obecnie do odbycia skazanemu bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności 3 lat i 2 miesięcy ze sprawy III K 239/09. Korzystniejsze zatem dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. było zastosowanie przepisów obowiązujących poprzednio, a więc przed 1 lipca 2015r. przy rozważaniu konieczności wydania wyroku łącznego odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach podlegających łączeniu, przy czym - jak Sąd wykaże w dalszej części niniejszych rozważań - zastosowanie wobec skazanego reguły z art. 4 § 1 k.k. powodowało w ogóle konieczność umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 a contrario k.k. w zw. z art. 69 § 1 a contrario k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k. - w zakresie kar pozbawienia wolności jednostkowych i łącznych orzeczonych wobec skazanego R. I. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach II i III.

Przystępując do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego R. I. (1), Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż uznanie, że zachodzi konieczność zastosowania w myśl art. 4 § 1 k.k. przepisów dotyczących zasad orzekania kary łącznej obowiązujących do 30 czerwca 2015r., powodowało także konieczność w myśl art. 4 § 1 k.k. cofnięcia się do odpowiednich przepisów dotyczących zasad orzekania kary łącznej obowiązujących w dacie popełnienia czynów osądzonych w sprawach III K 239/09 i III K 265/10, a mianowicie sprzed 8 czerwca 2010r. Wszystkie przestępstwa osądzone w sprawach III K 239/09 i III K 265/10 skazany R. I. (1) popełnił bowiem przed 8.06.2010r. Natomiast na skutek wejścia w dniu 8 czerwca 2010 r. w

życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 98, poz. 625), zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego R. I. (1) – czy obowiązujący do 8 czerwca 2010r., czy obowiązujący od 8 czerwca 2010r. Zgodnie z art. 12 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, w razie wątpliwości, czy stosować przepisy dotychczasowe, czy przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się przepisy nowe. Równocześnie według cytowanego już przepisu art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Powstało zatem pytanie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie R. I. (1). Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić również w oparciu o art. 4 § 1 k.k., a nie art. 12 ustawy nowelizacyjnej, przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego pierwszego (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Takie też stanowisko wynika zresztą wprost z najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Przywołać można chociażby w tym względzie wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 364/12 (LEX nr 1231661), w którym Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż „kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i w związku z tym należy rozpatrywać ją w płaszczyźnie art. 4 § 1 k.k. Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z regułą prawa temporalnego zawartą w art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r.”, czy też wyroki z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 290/12 (LEX 1228653), z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 85/12 (LEX nr 1220975), z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. IV KK 171/11 (LEX nr 1044052), z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. V KK 275/11 (LEX nr 1044078), uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. I KZP 13/13 (opubl. OSN Izba Karna i Wojskowa z 2013r. zeszyt 12 poz. 100) i z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. II KK 108/11 (LEX nr 847137), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II AKa 234/12 (LEX 1246772). Powyższa ugruntowana linia orzecznictwa, z którą Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni się zgadza, potwierdza pogląd, że w kwestiach intertemporalnych z zakresu wymierzania kary łącznej stosuje się art. 4 § 1 k.k. Skoro bowiem przedmiotem postępowania w tej kwestii jest również odpowiedzialność karna (tyle, że łączna), to orzekanie o karze łącznej niewątpliwie znajduje się w zakresie zastosowania wynikającej z art. 4 § 1 k.k. normy.

Reasumując, w niniejszej sprawie Sąd uznał, że w stosunku do skazanego R. I. (1) względniejsze w myśl art. 4 § 1 k.k. odnośnie możliwości orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w wyroku łącznym będą: po pierwsze - przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., a po drugie – przepisy kodeksu karnego sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., skoro wszystkie przestępstwa osądzone wyrokami podlegającymi łączeniu skazany popełnił przed 8 czerwca 2010r. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż odnośnie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego w zakresie dotyczącym wyroku Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt B 5398-06, utrzymanego w mocy wyrokiem

Sądu Apelacyjnego dla Skanii i Blekinge z dnia 6 marca 2007 r. w sprawie o sygn. akt B 200-07, skazującego na karę 9 lat pozbawienia wolności za przestępstwo przemytu narkotyków popełnione w dniu 28 listopada 2006 r., przyjętym do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2007 r. sygn. akt III Kop 269/07, zastosowano art. 92a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. - z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego – o czym szerzej Sąd podejmie rozważania w dalszej części uzasadnienia.

Po przesądzeniu, że w sprawie R. I. (1) względniejsze w myśl art. 4 § 1 k.k. są przepisy obowiązujące do dnia 8.06.2010r. odnośnie zasad orzekania kary łącznej, przypomnieć należy, iż zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny, gdy spełnione są warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Wymogi materialne wydania wyroku łącznego określają normy wyrażone w art. 85 k.k., który stanowi – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. – jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, bądź inne kary podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Ponadto przypomnieć należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), zawarty w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Zważywszy jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustali się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k. Oczywiście i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Z kolei w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 r. - Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 180 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 90 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Zważywszy zatem, że w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010r. - „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności”, to stwierdzić należało, iż poprzednio obowiązująca ustawa tj. przed 8.06.2010r. (także w zakresie brzmienia przepisu art. 86 § 1 k.k.) jest względniejsza dla skazanego R. I. (1).

Zaznaczyć należy w tym miejscu, iż wybór „względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. ustawy jest obowiązkiem Sądu, stosującego w/w normę ustawy i nie oznacza wyboru „korzystniejszej” dla skazanego ustawy w rozumieniu literalnym, tj. pod kątem polepszenia sytuacji skazanego, celem postępowania o wydanie wyroku łącznego jest bowiem uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie dążenie do korzystnego dla skazanego ukształtowania wymiaru kary łącznej. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych, zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

W świetle wymienionych powyżej przesłanek warunkujących według zasad obowiązujących przed 8.06.2010r. wydanie wyroku łącznego, Sąd poddał analizie dotychczasowe skazania R. I. (1).

Zatem z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do III, wynika, iż pierwszy wyrok zapadł wobec skazanego R. I. (1) w dniu 11 stycznia 2007 r. (wyrok Sądu Rejonowego w Helsingborgu - Szwecja) w sprawie o sygn. akt B 5398-06, opisany wyżej w punkcie I. Odnosząc się do treści wskazanego wyroku, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego dla Skanii i Blekinge z dnia 6 marca 2007 r. w sprawie o sygn. akt B 200-07, skazującego na karę 9 lat pozbawienia wolności za przestępstwo przemytu narkotyków popełnione w dniu 28 listopada 2006 r., przyjętego do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2007 r. sygn. akt III Kop 269/07, Sąd w punkcie 5 wyroku uznał, stosując przepisy art. 92a k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k., że nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego obejmującego wyrok o sygn. akt B 5398-06.

Art. 92 a k.k. -w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. - stanowi, że wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Sąd zastosował regulację obowiązującą do dnia 30 czerwca 2015 r., gdyż zarówno wyrok Sądu Rejonowego w Helsingborgu o sygn. akt B 5398-06, jak i czyny objęte tym wyrokiem, popełnione zostały przed dniem wejścia w życie przepisów karnych obowiązujących obecnie. W tym miejscu zaznaczyć jednak trzeba, że zarówno przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., jak i przepisy nowe, obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r., nie zezwalają na połączenie prawomocnych wyroków skazujących w sprawach karnych wydanych przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w obecnie obowiązującej regulacji w art. 85 § 4 k.k., który stanowi, że karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. Natomiast przepis art. 114a k.k. definiuje wyroki nie podlegające łączeniu zgodnie z art. 85 § 4 k.k., poprzez wskazanie, że wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo orzeczono karę nieznaną ustawie. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 września 2008 r. sygn. akt III Kop 269/07 stwierdzono natomiast, że czyny, za które R. I. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt B 5398-06, wyczerpują dyspozycję z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zatem w myśl polskiej ustawy karnej czyn ten stanowi przestępstwo. Z analizy przytoczonych przepisów jasno wynika, że zarówno na gruncie obowiązujących obecnie przepisów Kodeksu karnego, jak i przepisów Kodeksu karnego obowiązujących przed dniem 30 czerwca 2015 r., nie można objąć karą łączną orzeczoną w Polsce prawomocnego wyroku wydanego wobec skazanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, a takim państwem jest Szwecja. W związku z powyższym, Sąd w punkcie 5 części rozstrzygającej wyroku łącznego umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego R. I. (1) w zakresie dotyczącym wykonanej w całości kary 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Helsingborgu (Szwecja) z dnia 11 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 5398-06, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego dla Skanii i Blekinge z dnia 6 marca 2007 roku w sprawie o sygn. akt B 200-07, opisanym wyżej w pkt I, a przejętym do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2007 roku sygn. akt III Kop 269/07 - z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego.

Wskazać należy natomiast, iż w stosunku do R. I. (1), skazanego prawomocnymi wyrokami wyżej wymienionymi w części historycznej wyroku łącznego, zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej zgodnie z dyrektywami jej wymiaru, określonymi w przepisach art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k., art. 92 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k. w odniesieniu do przestępstw osądzonych prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt:

- III K 265/10 (w zakresie kar grzywny opisanych w pkt a), b), c) oraz d) wskazanego wyroku),

- III K 239/09 (w zakresie kary grzywny opisanej w pkt b) wskazanego wyroku.

Formalnie warunki z art. 85 i 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zachodziły także do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w odniesieniu do przestępstw osądzonych prawomocnymi wyrokami wydanymi wobec R. I. (1) w sprawach o sygn. akt III K 239/09 i III K 265/10, jednak w tym zakresie Sąd umorzył postępowanie, o czym szerzej mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, a to z uwagi na brak w świetle przesłanek z art. 69 k.k. podstaw do warunkowego zawieszenia skazanemu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności w trybie art. 89 § 1 k.k., mającym zastosowanie w niniejszej sprawie w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010 r., jako przepisem korzystniejszym dla skazanego.

Odnosnie warunków do orzeczenia w niniejszym postępowaniu wobec skazanego łącznej kary grzywny według zasad obowiązujących do 8.06.2010r., wskazać należy, iż z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do III, wynika, iż pierwszym chronologicznie wyrokiem, podlegającym łączeniu, orzeczonym wobec skazanego R. I. (1) jest wyrok z dnia 4 sierpnia 2014 r. (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 265/10, opisany wyżej w punkcie III), którym wymierzono skazanemu kary jednostkowe grzywny: za przestępstwo opisane w pkt a) karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, za przestępstwo opisane w pkt b) karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, za przestępstwo opisane w pkt c) karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł oraz za przestępstwo opisane w pkt d) karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw, stwierdzić należy, iż przed datą wydania wyżej opisanego pierwszego wyroku (czyli przed 4.08.2014r.) skazany R. I. (1) popełnił: w okresie od grudnia 2005 roku do 28 listopada 2006 roku przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, wyrokiem opisanym wyżej w punkcie II, wobec czego możliwe było połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar jednostkowych grzywny w wyroku łącznym.

Wskazać również należy, odnośnie w/w wyroku wydanego 4 sierpnia 2014 r. (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 265/10, opisany wyżej w punkcie III), którym wymierzono skazanemu za przestępstwa: z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., popełnione – odpowiednio: w okresie od lutego 2003 r. do 30 czerwca 2004 r., od lipca 2004 r. do połowy września 2004 r. oraz od listopada 2005 r. do 13 czerwca 2006 r., także – oprócz kar grzywny - kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze – odpowiednio: 10 miesięcy, jeden rok i 6 miesięcy, 6 miesięcy, a w ich miejsce następnie orzeczono łączną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby lat 5, oddano go pod dozór kuratora sądowego i nie zarządzono dotychczas wykonania tej kary, że badając daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw, przed dniem 4 sierpnia 2014 r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie III K 265/10, zostały popełnione w okresie od grudnia 2005 r. do 28 listopada 2006 r. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., osądzone w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 239/09 – wyrokiem z dnia 2 lutego 2015 roku (zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt II Aka 140/15 z dnia 30 grudnia 2015 r.), opisanym wyżej w punkcie II, a którym wymierzono R. I. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze: 1 roku i 6 miesięcy oraz 3 lat i 1 miesiąca, a w ich miejsce następnie orzeczono skazanemu karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wobec czego możliwe było formalnie – z punktu widzenia przesłanek z art. 85 i 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. - połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar pozbawienia wolności. Jednak z uwagi na fakt, że R. I. (1) wszystkie przestępstwa, za które został skazany w sprawach o sygn. akt III K 265/10 i III K 239/09 popełnił przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 5.11.2009 r. (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), na podstawie art. 4 § 1 k.k., należało zastosować przepisy w ówczesnym brzmieniu, jako względniejsze dla sprawcy (por. „Wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym podlega regułom art. 4 § 1 k.k.” wyrok SN z dnia 8.11.2011 r. IV KK 171/11). W związku z tym należy stwierdzić, że zgodnie z art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r. „w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na

kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może (w wyroku łącznym – zmiana dodana przywołana wyżej nowelizacją) warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69”. Przepis art. 89 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do 8 czerwca 2010 r. - pozwalał zatem warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeśli przynajmniej jedna z kar jednostkowych orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; konieczne było jednak spełnienie przesłanek z art. 69 k.k. Przywołać należy w tym miejscu stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego: „Nie ma podstaw do wymierzenia kary łącznej, w sytuacji gdy za dwa zbiegające się przestępstwa wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie są spełnione przesłanki określone w art. 69 k.k.” (por. wyrok SN z dnia 5.10. 2004 r., V KK 224/04, OSNKW 2004, nr 10, poz. 98). Przesłankami określonymi w art. 69 k.k. według brzmienia sprzed 8.06.2010r. była natomiast: pozytywna prognoza kryminologiczna oraz wymierzenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Ponieważ zaś nowy przepis art. 89 § 1a k.k. (dodany nowelizacją ustawy Kodeks karny i obowiązujący od 8 czerwca 2010 r.) pozwalał w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzec w wyroku łącznym karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, uznać należało, iż w stosunku do skazanego R. I. (1) korzystniejsze, względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. są przepisy art. 89 k.k. sprzed nowelizacji, która weszła w życie 8.06.2010r., zastosowane z tego powodu w niniejszej sprawie.

Zauważyć należy, że w wyroku wskazanym w punkcie III (o sygn. akt III K 265/10) wykonanie orzeczonej kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona na okres 5 lat próby (i jak ustalono nie zarządzono wykonania tej kary do dnia wydania niniejszego wyroku), zaś w wyroku opisanym w punkcie II (o sygn. akt III K 239/09) orzeczono łączną karę bezwzględną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze: 1 roku i 6 miesięcy oraz 3 lat i 1 miesiąca. Zatem pomimo istnienia jednego z formalnych warunków do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności według reguł z art. 85 k.k. odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem sygn. akt III K 265/10 i wyrokiem sygn. akt III K 239/09, bo wszystkie przestępstwa osądzone w tych dwóch sprawach zostały popełnione przed wydaniem pierwszego z tych wyroków tj. wyroku z dnia 4 sierpnia 2014 r. sygn. akt III K 265/10, to zdaniem Sądu nie zostały spełnione warunki z art. 69 k.k., aby zastosować regułę orzekania kary łącznej pozbawienia wolności z art. 89 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r. jako względniejszym w myśl art. 4 § 1 k.k. Kara łączna pozbawienia wolności w sprawie III K 265/10, wymierzona została bowiem z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i nie zostało dotąd zarządzona jej wykonanie, a w sprawie sygn. akt III K 239/09 wymierzono skazanemu karę łączną bezwzględną pozbawienia wolności, którą połączono m.in. jednostkową karę 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, a więc karę w wymiarze znacznie przekraczającym górną granicę kary pozbawienia wolności, którą w myśl art. 69 k.k. i art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.06.2010r.) można byłoby warunkowo zawiesić nawet przy zastosowaniu zasady absorpcji. Skazany natomiast będzie mógł domagać się ponownie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 265/10 oraz kar pozbawienia wolności orzeczonych za przestępstwa osądzone w sprawie III K 239/09, jeżeli Sąd zarządzi wykonanie warunkowo zawieszonych łącznej kary pozbawienia wolności w sprawie III K 265/10. Zważyć należy, iż zgodnie z art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.06.2010r.) w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności lub grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że Sąd zastosował w niniejszej sprawie w myśl art. 4 § 1 k.k. ustawę obowiązującą poprzednio odnośnie brzmienia art. 89 k.k., jako względniejszą, gdyż w czasie orzekania w niniejszej sprawie obowiązuje ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstw osądzonych wyrokami objętymi postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, a stare brzmienie ustawy (sprzed 8 czerwca 2010 r.) jest względniejsze dla sprawcy z uwagi na obowiązujący nowy przepis art. 89 tj. § 1a zgodnie z którym, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z orzecnictwem utrwalonym na gruncie stosowania ustawy kodeks karny w brzmieniu sprzed 8.06.2010r. połączenie w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z

karą lub karami pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania było możliwe wyłącznie w sytuacji, gdyby sąd orzekający zdecydował się na warunkowe zawieszenie kary łącznej pozbawienia wolności (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11.07.2008 r. o sygn. akt III KK 82/08, wyrok Sądu Najwyższego z 26.11.2008 r. o sygn. akt III KK 317/08). W konsekwencji zadaniem Sądu w niniejszej sprawie było dokonanie na rozprawie oceny, czy wobec obu skazań nadających się do połączenia (tj. zapadłych w sprawie III K 239/09 i w sprawie III K 265/10) zachodzą przesłanki z art. 69 k.k. – warunkujące możliwość warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności. Przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności określone w art. 69 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.07.2015r. i tym samym do dnia 08.06.2010r.) sprowadzają się do tego, że sąd może zastosować tę instytucję w wypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Innymi słowy, podstawową przesłanką stosowania omawianej instytucji jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne, zaś druga przesłanka związana jest z rodzajem i wysokością kary – w przypadku kary pozbawienia wolności jej wysokość nie może przekroczyć dwóch lat, aby można było ją warunkowo zawiesić. W związku z powyższym, przechodząc do oceny przesłanek z art. 69 k.k., Sąd w powyżej opisanej sytuacji skazanego R. I. (1), rozpoczął od ustalenia prognozowanej wysokości możliwej do orzeczenia w wyroku łącznym według zasad obowiązującej do dnia 8.06.2010r. kary łącznej pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.06.2010r.) Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie podkreśla się, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Dokonana analiza sprzeciwiała się więc zastosowaniu zasady absorpcji, a bardziej

skłaniała ku zasadzie asperacji przy prognozowaniu wysokości kary łącznej pozbawienia wolności za te zbiegające się przestępstwa. Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, iż w przypadku ewentualnego połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych za zbiegające się przestępstwa wyżej wskazane słusznym byłoby zastosowanie zasady pośredniej między kumulacją, a absorpcją. Zatem możliwa do wymierzenia kara łączna pozbawienia wolności orzeczona za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach II i III niniejszego wyroku oscylowałaby w granicach od 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (najwyższa z wymierzonych kar pozbawienia wolności jednostkowych w sprawie III K 239/09) do 7 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach III K 239/09 i III K 265/10). Obiektywnie więc, Sąd nie miałby możliwości wymierzenia skazanemu w wyroku łącznym kary łącznej nie przekraczającej 2 lat pozbawienia wolności. W związku z powyższym Sąd uznał, iż ze względu na nie spełnienie przesłanek formalnych z art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.06.2010r.) nie jest możliwe wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za zbiegające się przestępstwa osądzone w sprawach III K 239/09 i III K 265/10 i w konsekwencji umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego R. I. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach II (o sygn. akt III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu) i III (o sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu), a to na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 a contrario k.k. w zw. z art. 69 § 1 a contrario k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k.

Analizując zatem wszystkie prawomocne wyroki, na jakie skazany został R. I. (1), wyżej opisane w pkt od I do III, zważyć należy, iż spełnione zostały warunki materialne z art. 85 k.k. do orzeczenia wobec skazanego łącznej kary grzywny, poprzez połączenie według zasad obowiązujących przed 8.06.2010r. jako względniejszych w myśl art. 4 § 1 k.k. kar jednostkowych grzywny orzeczonych w sprawach III K 239/09 i III K 265/10. Zaznaczyć należy jeszcze w tym miejscu, że odnośnie możliwości ukształtowania w wyroku łącznym wobec R. I. (1) kary łącznej grzywny względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. były również przepisy obowiązujące w czasie popełnienia przestępstw osądzonych wyrokami III K 239/09 i III K 265/10, a nie przepisy obowiązujące obecnie tj. od dnia 1 lipca 2015r. odnośnie zasad wymiaru kary łącznej, ponieważ stare przepisy pozwalały łączyć także kary wykonane w całości, co nie jest możliwe obecnie w świetle brzmienia art. 85 § 2 k.k., nadto ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynów osądzonych w sprawach III K 239/09 i III K 265/10 w art. 86 § 1 k.k. określała korzystniej górne granice możliwej do orzeczenia łącznej kary grzywny (do 540 stawek dziennych, a nie jak obecnie – 810). Zgodnie bowiem z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Nadto zgodnie z art. 86 § 2 k.k. wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 k.k.; wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. Z powyższego wynika, iż kara łączna grzywny mogła być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd powinien przede wszystkim rozważyć czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno-prewencyjne i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego, miarkując wymiar kary łącznej grzywny wobec skazanego R. I. (1), zważyć należy, iż proces jego resocjalizacji przebiega pozytywnie, a wynika to z wywiadów kuratora znajdujących się w aktach dozoru. Skazany pozostaje pod dozorem sądowego kuratora zawodowego od listopada 2015 r. i jak wynika z wywiadu środowiskowego o skazanym sporządzonego przez kuratora zawodowego, a który przytoczono na wstępie, prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna. Skazany stawia się na każde wezwanie kuratora, nigdy nie zastano go pod wpływem alkoholu, pracuje, kontynuuje leczenie. Obecne zachowanie R. I. (1) dowodzi, że proces jego resocjalizacji przebiega pozytywnie, choć nie świadczy to jeszcze o jego zakończeniu. Ponadto wskazać należy, że skazany - według deklaracji

wyrażanych kuratorowi - krytycznie odnosi się do popełnionych przez niego w przeszłości czynów. Z opinii kuratora zawodowego wynika, że obecny sposób funkcjonowania skazanego jest wzorowy. Powyższe okoliczności przemawiały za tym, iż możliwe było zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze skazanemu w wyroku łącznym łącznej kary grzywny, a także powodowały, że Sąd nie zastosował wobec skazanego przepisów obowiązujących obecnie odnośnie zasad orzekania kary łącznej w odniesieniu do kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach III K 239/09 i III K 265/10, bo zastosowanie nowych przepisów, jak wyżej już wskazano, powodowałoby konieczność w myśl art. 89 § 1 – 1b k.k. orzeczenia łącznej kary pozbawienia wolności - po zamianie według przelicznika z art. 89 § 1b k.k. - kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem orzeczonej w sprawie III K 265/10 na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w konsekwencji skazany miałby do odbycia karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze większym, niż to wynika z osobnego wykonania wyroku w sprawie III K 239/09.

Odnośnie wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej wobec R. I. (1), wskazać należy, iż oceniając związek zachodzący między realnie zbiegającymi się przestępstwami dostrzec można, iż przestępstwa objęte karą łączną grzywny (orzeczoną w punkcie 1 wyroku) skierowane były przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu oraz były związane z nielegalnym obrotem narkotykami. Przestępstwa te zostały popełnione w okresie: od lutego 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku (przeciwko mieniu), od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku (przeciwko porządkowi publicznemu), od lipca 2004 roku do połowy września 2004 roku (związane z nielegalnym obrotem narkotykami), od listopada 2005 roku do 13 czerwca 2006 roku (przeciwko mieniu) oraz od grudnia 2005 roku do 28 listopada 2008 roku (związane z nielegalnym obrotem narkotykami). W konsekwencji związek łączący realnie zbiegające się przestępstwa nie jest ścisły. Wprawdzie brak jednorodności wszystkich zbiegających się przestępstw, stosunkowo duża rozpiętość czasowa ich popełnienia, skłaniała ku zastosowaniu zasady asperacji w stosunku do skazanego R. I. (1) przy wymiarze kary łącznej grzywny, jednak biorąc pod uwagę całokształt okoliczności podmiotowych w niniejszej sprawie, w szczególności pozytywny przebieg procesu resocjalizacji, Sąd uznał za słuszne zastosowanie zasady absorpcji odnośnie zbiegu realnego przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu karę łączną grzywny w niniejszym wyroku łącznym. Sąd wziął pod uwagę również przy miarkowaniu wysokości łącznej grzywny, że skazany będzie miał ograniczone możliwości zarobkowania i regulowania kary łącznej grzywny, ponieważ do odbycia pozostaje mu kara 3 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności w warunkach izolacji więziennej. Dlatego zastosowano zasadę absorpcji przy wymiarze grzywny i na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k., art. 92 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k., rozwiązując węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 265/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2015r. sygn. akt II AKa 70/15, połączono kary jednostkowe grzywny wymierzone skazanemu R. I. (1) wyrokami opisanymi wyżej w punktach: II - sygn. akt III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2 lutego 2015 roku, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2015r. sygn. akt II AKa 140/15 i III - sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 2014 r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 czerwca 2015r. sygn. akt II AKa 70/15 i wymierzono skazanemu R. I. (1) w ich miejsce karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) zł, kierując się przy tym również zasadami wynikającymi z art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k.

Zaznaczyć przy tym należy, iż Sąd wymierzając karę łączną w wyroku łącznym, rozwiązał węzeł kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 265/10, ponieważ jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.07.2007 r. (OSNKW 2007/10/74) aktualnym na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 30.06.2015r. „Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach [...] przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwstawnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiającego wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie – z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej

orzeczonej uprzednio tak, aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 §1 k.k. [...] Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach, a nie „za poszczególne przestępstwa”- jak stanowi art. 86 § 1 k.k.” Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd, dokonując wymiaru kary łącznej grzywny w wyroku łącznym wobec skazanego R. I. (1), przyjął za podstawę łączenia kary jednostkowe grzywny orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa. Zważywszy przy tym należy, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego aktualnym na gruncie przepisów obowiązujących do 30.06.2015r., brak jest podstaw do tego, aby wymiar kary łącznej kształtować z uwzględnieniem granic określonych przez uprzednio orzeczone kary łączne. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 roku, III KK 276/08, z którym Sąd w pełni się zgadza, iż „zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie – „Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa” przesądza, że granice kary łącznej w każdym przypadku wyznaczają odpowiednio – najsurowsza kara jednostkowa oraz suma kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa. Nie ma natomiast podstaw do określenia tych granic przy uwzględnieniu wymiaru poprzednio orzeczonych kar łącznych (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010r., IV KK 162/10, Biul. PK 2010/4/14). Zatem - uwzględniając powyższe - kara łączna grzywny możliwa do wymierzenia wobec skazanego R. I. (1) w wyroku łącznym dotycząca zbiegu realnego przestępstw osądzonych wyrokami opisanymi wyżej w punktach II i III oscylowała w granicach od 200 stawek dziennych grzywny (najwyższa z jednostkowych kar) do 550 (suma kar jednostkowych grzywny). W tym stanie rzeczy orzeczono wobec skazanego R. I. (1) za wyżej opisany zbieg realny przestępstw na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 92 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Karę łączną grzywny, wymierzoną skazanemu przy zastosowaniu zasady absorpcji, należy uznać zatem za sprawiedliwą i orzeczoną z korzyścią dla skazanego. Takie ukształtowane kary łącznej grzywny czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając karę łączną grzywny Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa, a także uwzględniając sytuację materialną skazanego, kształtując wysokość stawki dziennej w myśl art. 33 § 3 k.k. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej grzywny zaliczył skazanemu R. I. (1) wykonaną w całości karę łączną grzywny w sprawie sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz wykonaną w zakresie 73 (siedemdziesięciu trzech) stawek dziennych grzywnę wymierzoną w sprawie sygn. akt III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu, uznając tym samym karę łączną grzywny orzeczoną wobec skazanego wyżej w punkcie 1 wyroku za wykonaną w zakresie 173 (stu siedemdziesięciu trzech) stawek dziennych.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach w myśl art. 576 § 1 k.p.k. – w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - podlegają natomiast odrębnemu wykonaniu, o czym orzeczono w pkt 3 wyroku.

W wyroku ponadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając sytuację materialną skazanego i perspektywę odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień (termin przedłużony z powodu urlopu sędziego 2.07 – 12.08.2018r.);
2. odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Poznań, dnia 20 sierpnia 2018r. SSO Dorota Biernikowicz